

# Uykuluk canavarı /dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Uykuluk canavarı /dedektif hikaye UYKULUK CANAVARI



Canını alırken öyle ürktü, öylesine felç oldu ki pembe ipek çamaşırlarıyla büründüğü sahte asaletini bir anda yitiriverdi. Altına kaçırıldı. “Yapma, kıyma bana!” derken yalvarıyor, ağlıyordu. Oysa ilk tanıştığımızda çok afili, çok mağrur bir ruh halindeydi. Ona fuhuş bedelini sorduğumda, “Beni kiralamaya paran yetmez, ufaklık” demişti bana. “Zengin bir dayın falan yok mu senin?”

Etme bulma dünyasında küçümsemelerin, aşağı görmelerin bedeli ödenir. Bütün o günahları bilip kaydeden ölüm meleğinin yeryüzündeki vekili olarak kötü kadınların birikmiş kötülüklerinin karşılığını tahsil ederim. Maneviyatın yanında bir de maddiyat tarafı var tabii. Peşin ödediğim parayı geri

almak üzere -işimi görür görmez- ölü fahişelerin çantasındakileri hacılarım bir güzel. Kadının paraya ihtiyacı yoktur artık. Tahtalıköy'de bakkal çakkal bulunmaz.

Gerdanından söküp aldığım uykuluğu iri bir ceviz büyüklüğünde ve çok lezzetliydi. Şimdiye kadar yediklerimin en güzeliydi. Kibir yükseldikçe büyüyen uykuluk onu yiyen kişiye inanılmaz bir zihin açıklığı, bitmez tükenmez bir enerji ve en âlâ eroin kafasının ötesinde bir sarhoşluk verir. Etkisi hiç geçmesin istersin.

Bir taşla üç kuş avlıyor olsam da esas olarak öldürmenin şehvetine tutkunum ben. Bundan vazgeçemem; siz de bir kez tadını alsanız kesinlikle bağımlı hale gelirsiniz. Bir daha ve bir daha saldırmak, incecik tenin altındaki iç organları deşmenin peşine düşersiniz. Öldürmenin tadını aldıktan sonra başka hiçbir şey sizi bu kadar tatmin etmez, uykuluğun kafasını yaşadıktan sonra alkollü içki bile içmezsiniz bir süre. Cinsel hazdan katbekat yüksektir, uçurur adamı.

Kurban olarak fahişeleri seçmemin nedeni, onları avlayabilmenin zahmetsizliği ve aleyhte kanıt oluşturabilecek iz bırakmamanın kolaylığıdır. Yoksa -eğer mümkün olsaydı- hanımefendi pozlarında dolaşan sosyetik kaltakları da paramparça eder uykuluklarını yerdim. Öyle nefret ediyorum kibirli orospulardan...

Anam da bunlardan biriydi. Onu ben öldürmedim; hastalanıp kendi eceliyle öldü ama bedenini sattığı adamlara hep üstten bakar, onları aşağılık eğlencesinin bir aracı, sağmal para makineleri olarak görürdü. Bir gün bile analık yapmadı bana, hep sarhoş, hep eğlence düşkünü, hep egoistti. Zaten istenmeyen bir bebek olarak yanlışlıkla dünyaya gözlerini açmış; horlanmış, nefret edilmiş, hep bir ayak bağı olarak görülmüşüm. Babam mı? Bilmiyorum, onu hiç tanımadım.

Öldürmeye başladığım günden bu yana geçen iki buçuk yıldan beri her iş bitiminde uyguladığım olay yeri temizliğini sürdürdüm bir yandan. Köhne otel odasındaki üzeri lekelerle dolu pis çarşafların kan, sidik ve dışkı gölüne dönmesi ve etrafın darmadağın olması fazla önemli değildir. Bu görüntü bana zevk verir.

Fahiřenin karnını deşmekte kullandığım uzun bıçağımı çarşafın ucuyla temizleyip deri kınına yerleştirdikten sonra ceketimin iç cebine attım. Takma bıyığı ve başımdaki perukayı çıkartıp sırt çantama tıkıştırdım. Tersyüz edince rengi değışen bu

küçük çanta benim gardırobumdur.

Kıyafetimi yenilemiş, makyajımı yapmış ve görüntümü değiştirmiştım. Hep böyle yaparım: Fahışelerin yanında içeri girer ve sonra alâkasız bir şahıs olarak otelden çıkıp giderim. Gazetelerde faili meçhul haberi okurum sonra; kimse aleyhimde tanıklık yapamaz, kimliğimi bulamaz, eşkâlimi belirleyemez. Fuhuş için kullanılan otellerden çıkmak için çoğunlukla kalabalık akşam saatlerini seçer, resepsiyon görevlilerinin meşgul olduğu anları kollarım. Kimi otel odalarının pencereleri yangın merdivenlerine açılır, işim kolaylaşır; aşağı inip arka sokakların karanlığında sır olurum.

İçi pislikten yosun bağlamış lâvabonun üstündeki kırık dökük aynanın önünde durup ifadesiz yüzüme baktım bir süre... Her zaman sinekkaydı tıraş olur, takma saç-sakal-bıyık ve makyaj malzemesi taşır, seçtiğim tipe göre inceltilmiş kaşlarımı özel kalemle boyarım. Temizliği ve kıyafet değişimini bitirir bitirmez paslı sac yangın merdiveninin çöple kaplanmış basamaklardan aşağıya kimsenin beni bulamayacağı kötü şöhretli yere yelken açmadan önce arkamda bıraktığım odaya son kez baktım.

Berbattı manzara...

Otel odasından içeri girdiğimizde vaziyet fecaatti, evet, bunu detayıyla anlatıp midenizi bulandırmak istemem. Zavallı kadın on dakika kadar önce katledilmişti ve bizler de o pislik herifi yakın takibe almış olmamıza rağmen cinayeti engelleyememiştik. Ahh, nasıl bir gaflete düşmüş, onu birkaç dakika farkla elimizden kaçırmıştık. Uykuluk Canavarı'nı içeri tıkacak kanıtları bulamamanın bedelini yeni bir cinayetle ödemiştik.

Bu sadist manyağın nasıl biri olduğuna dair profil çalışması, kamera görüntüleri ve -adresini bilmesek de- nerelerde takıldığına dair bilgi derlemek bizleri sonuca götürecek seviyelere ulaştıramamıştı. Mahkemeye sunulacak iz ve -DNA analizi için- doku kalıntısı bırakmıyordu, zira öldürdüğü kadınlara tam olarak cinsel saldırıda bulunmuyor, tecavüz etmiyordu. Belki hastalık korkusuyla, belki de erkekliği olmadığı için yapmıyordu bunu. Kim bilebilir?

Vatandaşın 'Uykuluk Canavarı' adını verdiği ve yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu düşündüğümüz bu azıllı seri katil çok kurnaz bir şahıstı. Kılık değiştirme, sahte isim ve

adreslerle aldığı kontrollü telefon hatlarını kullanma gibi her türlü iblislikte ustalaşmış biriydi. Onu tanıyor ama kimliğini tespit edemiyorduk

Dosyaya bakan savcının şekilci pasifliği de onu yakalayıp içeri tıkmamızı engelliyordu, ama aslına bakarsanız bu korkunç caniyi gerçek anlamda tanımlayıp yaptıklarının farkına varmamız neredeyse yirmi ay sürmüştü, çünkü faili meçhul cinayet tahkikatları farklı savcılıklarla yürütülmüş ve bizler cinayetlerin işlenme biçimlerindeki benzerliklerin farkına ancak dördüncü cinayette varabilmiştik.

Daha da ötesi, ilk kurbanların otopsi raporlarından yola çıkıp kadınların timüs bezlerinin kesilip alınmış olduklarını anlayamamıştık. Adlî tabipler katilin kurbanın boynunu ince uzun bir fileto bıçağıyla kestiğini belirtmişlerdi. O kadar! Oysa katil bir operasyon yapıyordu ve gerçek imzası buydu: Bir cerrah kadar ustaca kesilip yerinden çıkarılan timüs bezleri... Bunları ne yapıyordu? Yiyor muydu bilmiyorum, o yüzden peşinde olduğumuz caniyeye ‘yamyam’ diyemeyeceğim.

Bilmeyenler için söyleyeyim, adına timüs denen ve soluk borusunun önünde bulunan esrarengiz bez insana yaşam enerjisi veren acayip kimyasallar ve hormonlar üretirmiş. Ben de adlî tabipten öğrendim. Neden öyle yaptığını anlayabilmek için haftalarca kafa patlattık, cevabî bir sonuca ulaşamadık amma ve lakin, bu döl kaçağına ilişkin pek çok ipucunu değerlendirerek anlamlı neticelere ulaştık esasında.

Evet, işimiz çok zordu belki, ama imkânsız değildi. Katilin kadınları nerede avladığını ve bu avlaklarla ilişkisi olanları biliyorduk. Onu tanıyanları öttürmüş ve –gerçek adını ve kimliğini öğrenemesek de–hakkında ayrıntılı bir veritabanı oluşturmuştuk. Bulgular tam olarak delil niteliği taşımıyordu, ancak doğru bir tamamlayıcı oyunla kanıta dönüşecek önemli karineler vardı elimizde. Sesini ve konuşma tarzını biliyor, tanıyorduk. Telefon konuşmalarından alınmış ses kayıtlarına sahiptik.

Olay Yeri İnceleme ekibi otel odasındaki işlerini sürdürürken, Fatmanur yanıma geldi. “Çok üzgünüm âmirim” dedi içten bir tonda. “Yeter artık! Mahkemeyi, savcıyı dinlemeyip infaz edelim artık şu pisliği yaa! ‘Bizi öldürmeye çalıştı, silâhla saldırdı’ deriz. Tanıklık yaparız. Caninin dosya konusu cinayetlerin tamamını işlediğine eminiz, öyle değil mi?”

Teskin etmeye çalıştım onu. Yargısız infaz yapamayacağımı

gayet iyi biliyordu; yüz defa konuşmuştuk. Yirmi yıllık meslek hayatımda kanunların dışına taşıdığımı gören olmamıştır. Yasal prosedürü tam olarak uygulamazsan, başın belâya girer bizim işlerde.

Yaklaşık üç yıldan beri Cinayet Büro'da komiser yardımcısı olarak çalışan Fatmanur saldırgan erkeklere ve kadın katillerine karşı büyük bir hınç duyar. Feministtir biraz. Asker gibi giyinir, hatta üniformayı tercih eder, toplanmış saçları ekseriyetle kapalıdır ve makyaj yapmaz. Genç, güzel ve bekâr olmasına rağmen, kıskanç karımın en sevdiği elemandır. Kafamdaki B plânından bahsettim ona. "Şerefsiz'i bu gece mutlaka gagalayacağız, göreceksin" dedim. Kelimeler ağzımdan öyle döküldü. "Kuvvetle hissediyorum bunu. Cinayeti işledikten sonra nereye gittiğini biliyoruz ve o bizim peşinde olduğumuzu bilmiyor."

Fatmanur'a yaptığım plânı ve katili yakalamak için kurduğum düzeneği izah etmeye çalıştım. "Sen fahişe, bense kadın satıcısı kılığında onu yemleyip köşeye sıkıştıracağız" dedim. "Zokayı yiyince küt diye içeri atacağız."

Ayrıntıya girince Fatmanur'un da aklına yattı bu iş. "Nasıl yapacağımızı anladım" dedi. Peşine düştüğümüz caniye karşı o kadar büyük bir nefretle dolmuş ki adamdan zerre kadar korkmadığını söyledi. "En küçük yanlışında kafasına sıkarım kurşunu!"

"Seni tehlikeye atar mıyız hiç, Fatmanur, deli misin?" dedim. "İş asla oraya kadar varmayacak. Allah muhafaza... Çözülüp konuşmasını sağladık mı, suç âletini veya çantasındaki malzemeleri tespit ettik miydi iş biter. Suçüstü şartları yerine gelmiş olur."

Konuşurken birlikte aşağı indik, araca binip yardımcımın evine doğru yola çıktık. "Giyin, süslen şimdi" dedim. Açık saçık kıyafetler giymesini, abartılı makyaj yapmasını sıkı sıkıya tembih ettim. "Seni arabada beklerken ben de tebdili kıyafet için bir şekil yapacağım."

Talimatımı on beş dakikada yerine getiren Fatmanur aşağı indiğinde gözlerime inanamadım, neredeyse tanıyamayacaktım bizim erkekten bozma çaylağı. Siyah mini etek ve metal bantlı çizmeler, göğüslerini açıkta bırakan kırmızı bir blûz giymiş, koyu kırmızı ruju, parfümü ve takma kirpikleriyle tahrik edici şuh bir kadına dönüşmüştü. İnanılmaz! Gözümle görmesem tarif etmek mümkün değil... Hakikaten de şahane bir imitasyon fahişe

olmuştı.

Evdeki haytaların etkisiyle ve on beş yılda yirmi kilo alan bizim demirbaş hatunun sayesinde yıllardır ölü bir kuşa dönüşen nefsim bile uyandı ne yalan söyleyeyim. Onu yanıma alıp bizdeki kod adı Şerefsiz Şeref –takıldığı yerlerde Şeref olarak tanıyorlardı onu, ama isim sahteydi– olan zanlımızın en gözde mekânı Turşu’ya doğru yola çıktık.

Liman’daki en sefil batakhane olan Turşu’dan içeri girer girmez gördük adamımızı. Oradaydı. Yanında gençten bir oğlanla bar tezgâhına yaslanmış, yüzü sanki maske takmış gibi ifadesiz, göz kapakları yarı kapalı içkisini içiyordu. Ahlâk zabıtası tarafından günaşırı mühürlenip kapatılan, ama ne hikmetse her kapatıldığı gecenin sabahında yeniden açılan tekinsiz bir kulüp olarak nam salmıştı burası. Şerefsiz’in avlağıydı. İçinde hiçbir dekoratif malzeme olmayan bir eğlence yeri olduğu halde, hıncahınç dolup taşıyordu her gece.

İçeri girer girmez Fatmanur’un farkına vardı, gözleri kızın üzerine kilitlendi. Böyle olacağını biliyorduk. Mağrur bir edayla kalçalarını sallaması, göz süzüp gerdan kırmaması gerektiğini arabada konuşmuştuk. Daha önce burada bizim çocuklarla ihtiyatlı bir tespit gerçekleştirmiş, mekânı ve personeli fotoğraflamış, Şerefsiz Şeref’le ilgili istihbarat toplamış, velhâsıl bu operasyona önceden hazırlanmıştık.

Peşinde olduğumuz şahsı kolayca teşhis etmiştik orada. Zayıf, ufak tefek bedeni, –saçları dökülmediği halde kazınmış– dazlak kafası, cımbızla alınarak inceltilmiş kaşları ve basık zenci burnuyla tipik bir suçluydu. Yanına ilişen Torbacı Selo’yla mırıl mırıl bir şeyler konuşuyor, muhtemelen esrar alışverişi yapıyordu. Narkotik Şube vasıtasıyla tanıyorduk Selo’yu. Bizim kim olduğumuzu anlamışlar mıydı acaba? Sanmıyorum, çünkü hiç istiflerini bozmadılar.

Yolda Fatmanur’a dilimin döndüğünce aktarmıştım: Turşu’nun tuvaletlerinin bittiği koridordan geçilen ve arkadaki küçük salonda –içinde barbut ve poker seansları düzenlenen ve her türlü uyuşturucu madde satışının döndüğü– bir kumarhane bulunduğunu izah etmiştim.

Şerefsiz Şeref’in oturduğu tezgâh köşesinin az yanındaki boşluğa geçip derme çatma bar koltuklarına iliştik. Birer bira söyleyip ortama ısınmak üzere on dakika kadar oyalanmıştık ki, bizimki hesabını ödeyip kalktı, tuvaletlerin ve kumarhane kısmının bulunduğu koridora doğru yöneldi.

Hemen hareketlenip koluna girdim. Kulağına eğilip reddedemeyeceği bir teklifim olduğunu söyledim Şeref'e. "Arkamdaki hatunun ismi Yosma" dedim. "Senden çok hoşlanmış ve eğer anlaşılabirsek... Anlarsın işte..."

"Bu akşam karnım aç değil" dedi umursamaz gözlerle. "Canım kadın çekmiyor. Kâğıt oynayacağım içeride, beni bekliyorlar." Yosma'nın yatakta çok mahir olduğunu, hiç nazlanmadan her numarayı çektiğini ballandıra ballandıra anlatıp para yerine bir ufak torba esrara da razı olduğumuzu söyleyince ilgilenir gibi oldu.

"Kaliteli mala benziyor" dedi Fatmanur'u süzerek. "Pezevengi sen misin?"

Tipe bak sen ya!

Başını salladı. "Evet benim" dedi. Salonda uzun süre takılmamıştım. Hesabımı kapatıp oradan uzamak üzere toparlandıktan hemen sonra kumar kısmına geçer gibi yapıp arka kapıdan tahliye olmak üzere hamle yapmıştım ki herifçioğlu yapıştı yakama. Yanındaki kıızı pazarlama ayaklarında ağzımı arayacak şekilde dil dökmeye başladı. Fazla nazlanmak olmaz. Hele kaçmaya kalkışmak çok tehlikelidir böyle bir durumda.

Neyse, başa gelen çekilir. Bu herif birkaç aydır beni sağda solda sorup duran rütbeli aynasız olmalı. Turşu'dan içeri girer girmez çakozladım işi. Elli yaşlarında, ayı gibi kıllı ve iriyarı, göbekli, acemice jöleleyip atkuyruğu yaptığı saçları epeyce dökük, teni koyu esmer... Bir de kırmızı fular takmış, şahken şahbaz olmuş salak... Tam tarif ettikleri gibi hem korkak hem de kendini kurnaz sanan bu kokuşmuş moruğu atlatmak kolay olmasa da Turşu'dan tüymek için elimden geleni yapacağım.

Yanındaki şuh bakışlı manitayı –ki muhtemelen Şube'de görevli bir polis– yem olarak kullanıp beni enseleyecekler hesapta. Yer miyim bu numaraları? Kız da şahaneydi hani, ne yalan söyleyeyim. Operasyonun heyecanından dudakları titriyordu. Belli ki çaylak, el değmemiş bir bakire...

Üzerimde mal bulunduğunu hiç çaktırmadım. "Esrar karşılığı yapmam o işi" dedim. "Uyuşturucu kullanmıyorum."

Bunlar başka suçlardan içeri alamadıklarını böyle tuzaklarla taklaya getirirler. Sık kullanılan bir polis dümenidir. Soygundan ispat yolu tıkanmış bir hırsızın cebine atarlar bir çıtır, hop, ayıkla nohudun taşını...

"Para da olur. Bir yüzlük attın mıydı, hatun senindir."

Bir şey söylemediğim halde pazarlığı bitirdiğine karar veren heveskâr müdür, zokasıyla kucaklaştırdı beni oracıkta. Sarmaş dolaş olduk. “Hadi bakalım gençler!” diyerek gaz veriyordu bir yandan. “Kesin koliyi, göreyim sizi...”

Yosma kalçalarını önüme sürttü. Nasıl eğreti bir sırnaşmak, anlatamam. “Benim otele gidelim, kocacığım” dedi en ucuz numaraları çekerek. Ağzına yakışmayan cilveler yapıyordu. “Seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum.”

Kumpasa bakın hele; suçüstü düzeneğine çekip ümüğüme çökecekler, hesapları bu... “Dur biraz ağabey. Beni burada küçük bir odam var, dışarı çıkmadan bitiririz işi” dedim. Kumarhanenin bitişiğinde kaldığım ardiyeden söz ediyordum, kimse bilmez bunu. Dışarıda aynasızlarla dolu kontrolsüz bir pusunun içine dalacağıma kendi yerimde zaman kazanıp kızı rehin tutmak bin defa daha iyidir.

Yapmam gerekeni yaptım ve parayı ödedikten sonra hatunu kapıp, geri durmasını söyledim gavata. “Senin işin buraya kadar” dedim. “Yarım saat sonra döner geliriz.”

Turşu’nun şef garsonu Azman Nuri’ye bizim aynasıza göz kulak olmasını işaret ettim. “Ağabey içerinin havasından zehirlenebilir” dedim. “Kendisine benden ikramda bulunun.”

Mesajı aldı Nuri. Lâfımı dinlerler burada, çünkü benim bitirimhanenin gizli ortağı olduğumu ve içerideki mal trafiğini idare ettiğimi bilirler. Barın önünde öylece kalakaldı lavuk. Kızla el ele arka tarafa geçtik. Burası benim en sık kullandığım sığınaklarımdan biridir. Barbut seanslarına katıldığım gecelerde döşekte kıvrılır, yatar uyurum. Bu penceresiz odada bir karyola, minik bir masa ve bir iskemleden başka eşya bulunmaz.

Kumarhane salonunun kenarından doğru sıyrılıp kaçmaya yeltenmedim; başımı daha fazla belâya sokmamın bir anlamı yoktu. Her hâlükârda gümbürtü kopup arıza çıkma ihtimali yüksek olsa da uslu durduğum sürece beni kolay kolay içeri atamayacaklarını biliyordum.

Odaya girince bizim çaylak orospunun gerginliği, dudak titremesi arttı, yüzü gözü seğirmeye başladı. “Korkma yahu, tipim değilsin zati, yemem seni” diyemedim ona. Yatağın kenarına ilişince onunla sevişmek istemediğimi, sohbet etmeyi tercih ettiğimi belirttim. Zararsız şekilde dertleşecektik. Nereden geldiği, bu işlere nasıl bulaştığı gibi pavyon klâsiklerine de hiç girmedim. Palavra dinleyecek halim yoktu.

“Senden tek bir şey istiyorum” deyince çok heyecanlandı. “Blûzunu, eteğini ve sutyenini çıkartacaksın, öyle sohbet edeceğiz. Seks olmasa da göz banyosu zevkinden mahrum kalamam.”

Duraksayıp bin dereden su getirdi, ama yemedim tabii. Israr etim. “Parasını verdim, ne dersem yapacaksın, şımarma!” diye bağırınca kendine geldi sahte orospu. Hemen soyundu tabii, hatta sutyeninin kopçalarını ben açtım. Miss! El değmemiş süt gibiydi teni, şahane çizgilerde bir kızdı, hakikaten böylesine hiç rastlamamıştım.

Soyundukça kokusunu aldığım şeffaf teninin altında, göğüs kafesinin ortasından çenesine doğru çıkan bölgede minik bir kalp gibi çırpınan o tazecik uykuluğunu görür gibi oldum. Tahrik oldum, ağzım sulandı. Bezesi büyümüş kabarmıştı, zira güzellik kadınları asilleştirir, asalet mağrurluk verir, kibirse uykuluğu şişirir.

Anadan üryan kalınca, üzerinden ne kayıt cihazı, ne silâh çıktı, ama yanında taşıyıp elinin altında sıkı sıkıya tuttuğu çantasında mutlaka bir altıpatlar gizlenmiştir, bilmez miyim bunları. Neyse, faça vermeden işimi görmenin peşindeyim nasılsa, arkamda iz bırakmadıktan sonra önemli değil hiçbir şey. Birazdan oda boşmuş gibi olacak ve onlar nereye gittiğimizi anlamak için koridorlarda koşuştururken, ben hoop... Lüzumsuz bir iş gibi görünüyor, öyle değil mi?

Birbirine bağlı cep telefonlarından içeriği dinliyor, sesleri kaydediyordum bir yandan. Şerefsiz Şeref’in –Narkotik Şube tarafından sürekli dinleme altındaki– Torbacı Selo’yla yaptığı ve işlediği cinayetlere gönderme yaptığı telefon konuşmaları vardı elimizde. Bu delillerin sağlam kanıtlara dönüşebilmesi için Savcı Bey’in bizlere verdiği talimatı yerine getirmeye çalışıyorduk. Katilin ses kayıtlarındaki bazı ayırt edici terim ve tabirleri kullanması aleyhine olan bulguları güçlendirecek ve namı diğer Uykuluk Canavarı’nın kimliği kesin olarak belirlenecekti.

Fatmanur’un ne halde olduğunu ve içeride neyle karşılaştığını tam olarak bilememek rahatsız edici bir tedirginlik bırakmıştı üzerimde. Bizim kısımdan en sağlam adamları acil kaydıyla yardıma çağırdım. İlk grup zaten daha önce ön ve arka kapıdaki güvenlik önlemlerini almıştı.

İyi ki yazmışım mesajı. Etrafı kolaçan edince, başta Torbacı Selo ve Turşu’nun iflâh olmaz rezillikteki patronu Kesik

Kamil'in fedaîleri olmak üzere tüm bitiriminin beni ateş çemberine almış olduklarını fark ettim. Belimdeki makineye davrandım. Allahtan ki bizimkiler tam zamanında içeri dalıp heriflerin marizine kaydılar, yoksa içeride neler döndüğünü kaçırabilirdim.

Ses kaydına geri döndüğümde Şerefsiz mütemadiyen anlatıyor, Fatmanur onu dinliyordu. "İnsanın babasını tanımamış olmasından ve kim olduğunu bilmemesinden daha kötüsü, babalığın ne demek olduğunu ve ne işe yaradığını öğrenmemektir."

"Baban yok muydu senin?"

"Yoktu. Sarhoş birileri evimize gelip hem anamın hem de benim koynuma girerdi. Para ve lüks hayat peşinde onlara yol veren anam bu iğrenç adamlara baba dememi beklerdi üstelik..."

Hikâye mi uyduruyordu, yoksa sahiden mi kendi hayatından pasajlar anlatıyordu bilmiyordum, ama bir süre daha devam edip de Fatmanur'un sesi tamamen kesilince pirenemeye başladım. Oyuna son vermek üzere koridora dalmıştım ki, istediğimiz repliği verdi. "Tut kedinin perçemini" dedi birden Şerefsiz. Lâfı tekrarladı üstelik. İşte savcının duymak istediği tanımlanmış özgün tabirlerden biri buydu!

İmzasını almış ve Uykuluk Canavarı'nın ses kimliğini tanımlayabilmiştik sonunda. Adı sanı önemli değildi. Zaten onu gözaltına alır almaz onu öyle bir öttürecektim ki elimizdeki ses kayıtları itirafnamesinin yanında yalnızca destekleyici vazife görecekti.

Harekete geçtim. Tuvaletlerin bulunduğu koridorun sonundaki kör duvar görünümündeki kapı kilitliydi. Bir tekmede indirdim aşağı. Kumarhanede telâşlı bir çözölme oldu. Bizimkiler arka kapıdan daldılar. Silâhına davrananları ufalayıp kelepçeledikten sonra dışarıda bekleyen araçlara götürmeye giriştiler.

Şerefsiz'in gizli garsoniyerinin kapısını da kırıp içeride kimsenin olmadığını görünce başımdan aşağı kaynar sular indi. Neredeydi bunlar? Kaşla göz arasında nereye kaybolmuşlardı? Dışarı çıkmış olamazlardı, çünkü her yeri çevirmiştik ve daha otuz saniye öncesine kadar dinlemedeydim. İçeriye duyuyordum. Panik halinde odanın duvarlarını yumruklamaya başlayınca belli belirsiz bir hıçkırık sesi işittim. Yatağın sol tarafındaki kenarı çıtalı duvarın arkasından geliyordu. Elimdeki on dörtlüğün emniyet mandalını açıp bodoslamadan içeri daldım.

Duralit levha darmadağın oldu ve o pisliğin tam üzerine yıkıldım. Ellerini-ayaklarını-ağzını paket bantlarıyla sarıp sarmaladığı Fatmanur'un boğazına dayadığı uzun fileto bıçağını kullanamadı bile.

Çekip alıverdim her şeyi elinden, değil rehinesine sahip çıkmak, kendi canını zor kurtardı. O kadar hiddetlenmişim ki gövdemın sırtına binmesiyle yere çöken Şerefsiz'in ağzını burnunu kırdım, kafasını patlatıp bayılttım orada. Ağzından kırık diş parçalarıyla beraber akan kanlı salyalarını toplayamayacak kadar aciz kalan Uykuluk Canavarı'nın bileklerine kelepçeleri de taktıktan sonra, ensesinden tutup bir patates çuvalı gibi odanın ortasına fırlatıp attım.

"Gelin, zabıt tutun burada!" diye haber edip bizimkileri hemen oraya çağırdım.

Ellerindeki bağları kestikten sonra giysilerini yanına getirdiğim Fatmanur'cuk çıplak memelerini kapamaya bile çalışmadan sarıldı bana. O küçücük dolapta kan, ter, tükürük ve pisliğin ortasında kucaklaştık. Teşekkür etti, olup biteni anlattı. Dışarıdan gelen gürültü patırtıyı duyunca gömme dolaba saklanmak üzere zorlamış bizimkini. "Siz gelmeseydiniz boğazımı kesecekti" dedi. "Korkup çantamı açınca, bıçağını çekip üzerime saldırdı, bağladı beni sonra..."

Dilim tutulmuştu, bir şey söyleyemedim. Ya zavallımın başına bir iş geleydi? Düşünmek bile istemiyordum bunu. "Aman Allah muhafaza!" dedim. "Fatmanur sana en küçük bir zarar gelseydi kendimi öldürürdüm."

Sözlerim Fatmanur'un çok hoşuna gitti. Kollarını boynuma sardı, dudaklarını yüzüme doğru uzattı. Orada ilk ve son kez öpüştük ve ben bundan daha mutlu edici, daha baş döndürücü bir haz yaşamadım ömrü hayatımda. Kelimeler yetmez; o an hissettiklerim belki ancak Şerefsiz'in kızları öldürmekten aldığı zevkle karşılaştırılabilir.

Şaka yapıyorum tabii canım, yalnızca Uykuluk Canavarı'nı kısıvrak yakalamanın zaferini kutladık orada. Hadi Şeref!

● Ercan Akbay

Psikolojik gerilim romanlarıyla tanınan yazar 12 Şubat 1959'da İstanbul'da doğdu. Kadıköy Maarif Koleji ve İ.Ü. İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. Turizm ve elektronik sektörlerindeki deneyimlerinin akabinde bir caz kulübü kurdu, sanat ürünleri ve tasarımla ilgili çeşitli işlerde çalıştı.

1996'da ilk kitabı Kuraldışı Öyküler'i ve 1997'de ilk romanı Erkekler Ağlamaz'ı yazdı. Bir polisiye film senaryosu olarak başladığı Tilki Tilki Saat Kaç 2006'da, Değirmenlere Karşı 2010'da, Ten Kokusu 2012'de, Fotoğrafçılar Kulübü 2015'te, Akılçelen 2016'da, Yağmurdan Önce 2019'da yayımlandı. Romanları dışında, öykü, makale ve senaryolar da yazan Ercan Akbay'ın gerçek suç hikâyeleri ve seri katiller üzerine araştırma ve incelemeleri çeşitli mecralardan okunabilir. Türkiye Polisiye Yazarları Birliği'nin kurucu üyelerinden biridir. Detektif proza